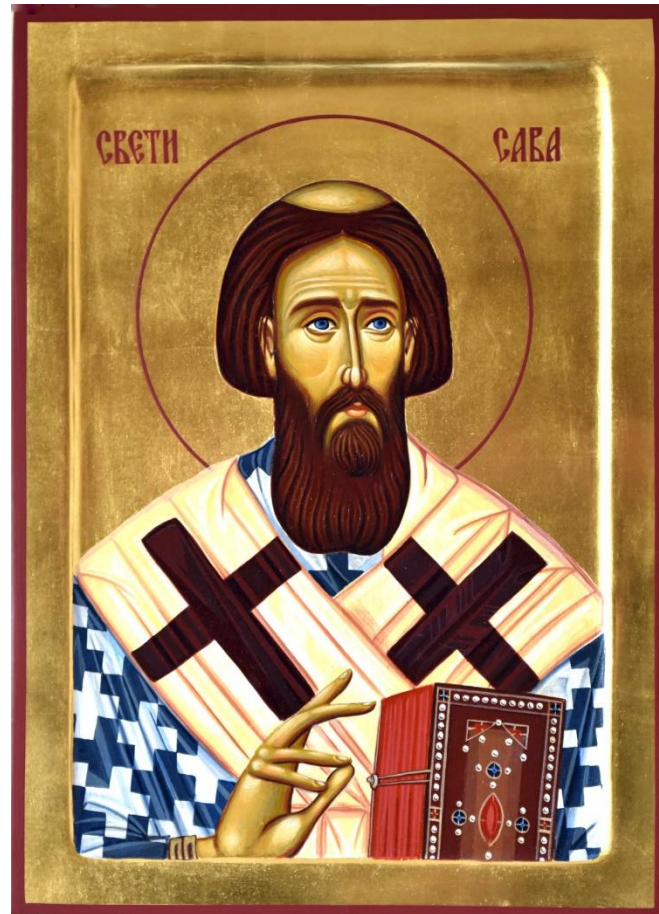

СВЕТИ САВА

О СВЕТОМ САВИ

Свети Сава (око 1175—14. јануар 1236) био је српски принц, монах, игуман манастира Студенице, књижевник, дипломата и први архиепископ аутокефалне Српске православне цркве. Рођен је као Растко Немањић, најмлађи син великог жупана Стефана Немање, и брат Вукана и Стефана Првовенчаног. Огромна булја сар те нније блам мудро ме сулја сар ,е није блм

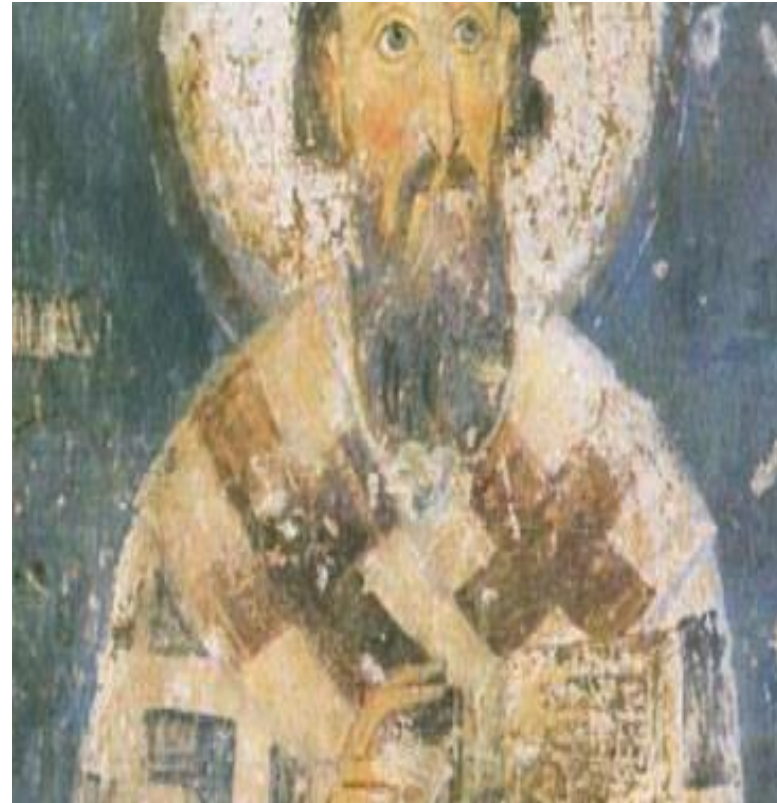

МЛАДОСТ

Према Савиним животописцима монасима Доментијану и Теодосију последње дете великог жупана Стефана Немање I и његове жене Ане, које је на крштењу добило име Растко, рођено је када су се они уплашили да су остарили и престали да добијају децу.

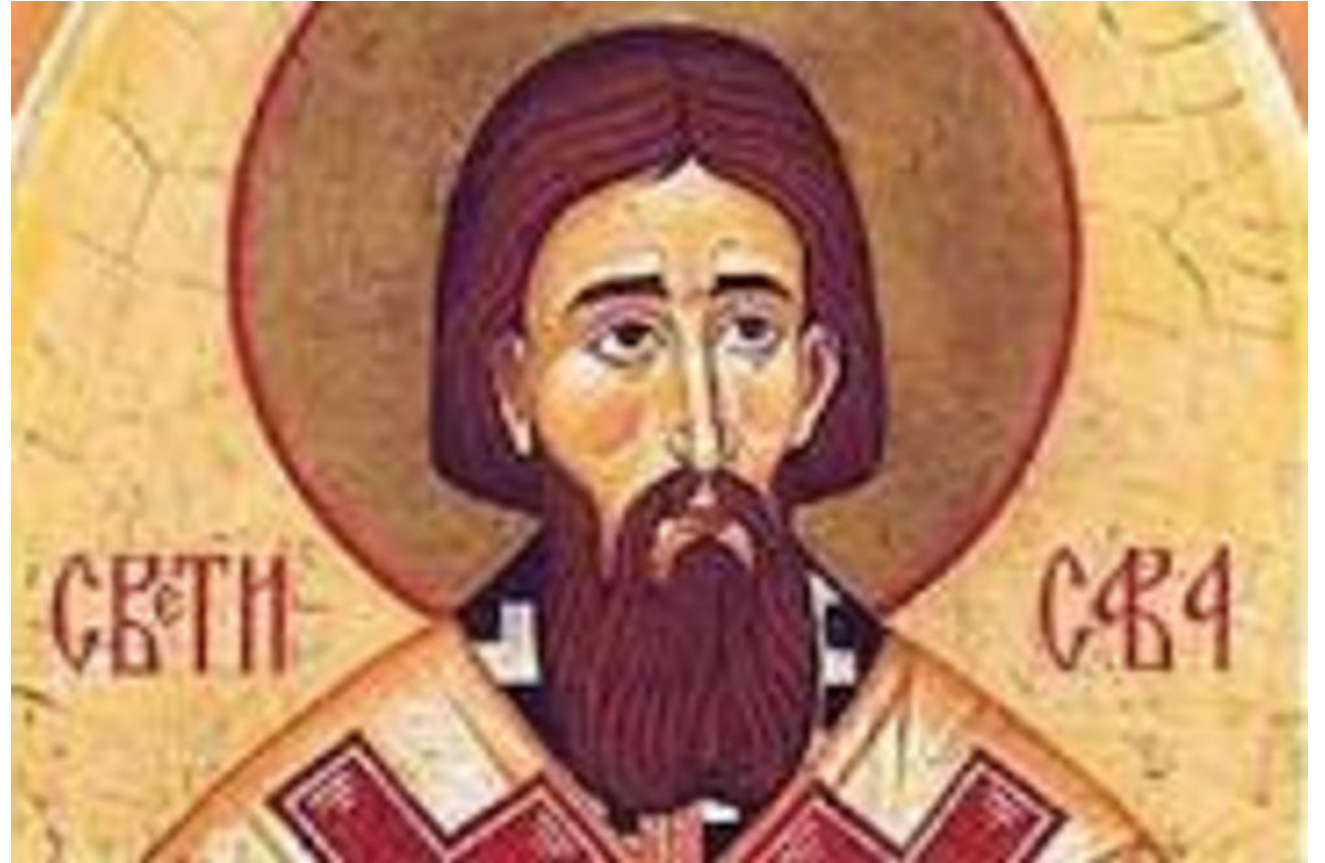

Савини животописци описују како је „прошло много времена откако је престала да рађа” његова мајка Ана и да су се због тога она и њен муж молили Богу да им подари још једно дете, па им је он вероватно постао мезимац. Као малог нису га занимали интереси својих бивших генерација, да створе и ојачају државу која ће бити политички центар народа.

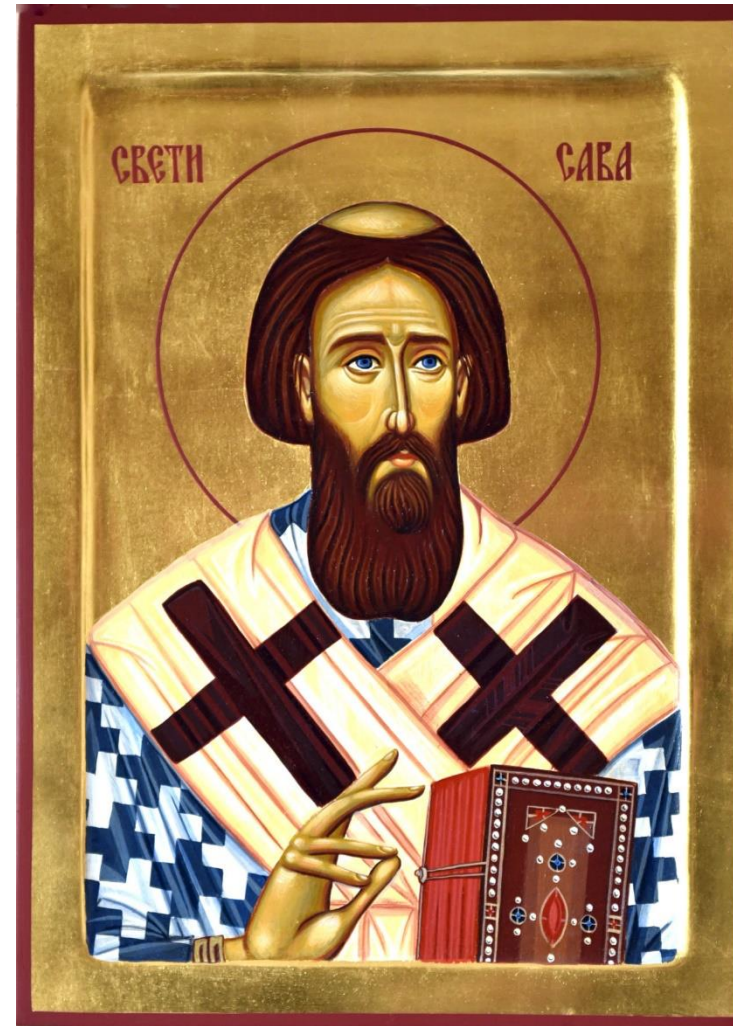

Rastko

Као мали занимао се у веру и верски утицај, више су га занимале хришћанске легенде о старим свецима и мученицима, него шта се дешавало око њега. Више је волео да пости, чита Свето писмо и верске књиге и да се предаје молитви, него весеље и забава. Вероватно су га занимали и Крсташки ратови и када је немачки цар Фридрих I пролазио кроз Србију и свратио у Ниш код Растковог оца, где је био угошћен. Стефан Немања је то видео као добар политички циљ, мада Растка ни држава ни политика нису занимале.

Стефан Немања је то видео као добар политички циљ, мада Растко ни држава ни политика нису занимале. Када је Немања изгубио битку на Морави 1190. године, Растко је то видео као корак ка добром путу и „да је оправдана његова предност вери, и потврду уверењу о пролазности и ништавилу свега на свету, сем љубави, наде и задовољства што их даје Христова наука.“. Растко је био предмет љубави не само својим родитељима, који су се све више ближили вери, већ и његовој околини, који су са љубављу и заносу слушали понашање младог принца.

После пораза на Морави, Стефан Немања је почео да гради свој манастир Студеницу, где је планирао да буде сахрањен. „Зидање манастира, боравак у томе крају, створеном за занос и за испоснички живот, и опћење са монасима, са којима је у то доба долазио у додир“, натерало је Раста да размисли о одласку у манастир. Растко је од монаха чуо како постоји иза Солуна свето место које се зове „Света Гора“, где у великом броју живе монаси, који су „оставили свет, отказали се од свега телесног и материјалног и посветили се Богу, посту и молитви“

Све ово је натерало Растка да размисли о бегу у Свету Гору, јер је вероватно знао да му родитељи неће дозволити. Срце га је вукло тамо, јер у Србији није могао испунити своје жеље и идеје. У једној повељи Стефана Немање I коју је издао Сплиту спомиње се његов син Растко као управник у Захумљу. До средине 1190. године Захумљем је управљао Немањин брат кнез Мирослав. Тако је Растко после кнеза Мирослава могао бити на положају управника у Захумљу од друге половине 1190. године, а то значи и да је тада морао имати петнаест година и да је рођен најкасније око 1175. Према Теодосију Растко је својом облашћу управљао око две године и његов одлазак на Свету гору се могао догодити 1192. или 1193. Као управник у Захумљу Растко је имао свој двор, дворјане и слуге. Повремено је са делом својих дворјана одлазио и посећивао владара и добијао савете како да превазиђе тешкоће у управљању Захумљем.

ПРОЈЕКАТ СУ РАДИЛИ ОГЊЕН ШИМИЋ И АНДРЕЈА ЧАУШЕВИЋ

